

[Marlo See]

at jeg vil bede om, at man ikke lægger mig ord i munden, som jeg ikke har sagt. Jeg har hverken sagt, at nitrat er farligt eller ufarligt. Det, jeg har sagt, og det må jeg fastholde, er, at vi ikke i CD på nogen måde kan tilkendegive – det har jeg i hvert fald ingen personlig baggrund for – om nitrat er det ene eller det andet. Det, jeg ligesom den forrige taler har sagt, er, at vi henholder os til de organer, som har forstand på disse ting, og som det har været sagt tidligere under debatten, er det en politisk debat, og det burde jeg være den sidste der skulle belære en garvet politiker om.

Vi træffer politiske beslutninger her, og det gør vi ud fra et forsigtighedsprincip. Det er det, der er vores opgave, og derfor fastholder vi en lav grænse. Vi gør det ikke, fordi vi har et særligt kendskab til, hvorvidt nitrat er farligt eller ufarligt, og jeg er ganske sikker på, at det har hr. Aage Brusgaard heller ikke.

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Så blev vi da så kloge på CD's politik! Man mener faktisk hverken det ene eller det andet, men når nu Socialdemokratiet, det store parti, mente sådan, fulgte man det.

Jeg havde egentlig forventet, at ministeren afslutningsvis ville gå op og svare på nogle af de spørgsmål, der er stillet, og de er blevet stillet gentagne gange, fordi der gentagne gange ikke er svaret; men det ser altså ikke ud til, at vi får svar.

Et af hovedspørgsmålene – og det er så tredje gang, jeg spørger ministeren – er: Agter ministeren at skrive ud til borgmestrene om, at de skal fare med lempe? Vil ministeren skrive, at det med 0 eller 50 mg skal man ikke tage så tungt, for nu har et flertal altså sandsynliggjort, at nitrat ikke er farligt, så vi hæver de 50 mg til 100 eller 150? Hvad ønsker ministeren at skrive i julebrevet til kommunerne?

Jeg ønsker ikke ordret at vide, hvad der skal stå i brevet, men hensigten med brevet synes jeg lige at ministeren skylder denne debat at oplyse om som afslutning.

Så vil jeg godt sige tak for debatten, som jeg synes har været formålstjenlig. Vi har haft en god debat, hvor alle har kunnet sige tingene, uden at ordene er føjet om ørerne på os, og jeg tror, at alle er blevet forvisset om, at de 25 eller 50 mg er noget, man skal forholde sig let til.

Der er jo ikke på nogen måde kommet et eneste bevis på bordet for, at nitrat er farligt, selv om vi har spurgt mange gange.

Miljøministeren (Svend Auken):

Jeg har stor respekt for hr. Aage Brusgaard, og derfor har jeg faktisk besvaret hr. Aage Brusgaards spørgsmål to gange; nemlig første gang i min tale, før hr. Aage Brusgaard overhovedet havde stillet spørgsmålet, og anden gang, da hr. Aage Brusgaard stillede spørgsmålet.

Jeg har gjort opmærksom på, at vi vil videreføre den tidligere regerings politik. Vi vil gentagne den opfordring til kommunerne, der ligger i den tidligere regerings brev til kommunerne, og vi vil præcisere de hensyn, som Miljøstyrelsen har stillet op, og som skal indgå i en konkret afvejning, inden man skrider til retshåndhævelsesskridt over for den enkelte brøndejer. Som jeg har sagt flere gange før, går disse hensyn ud på, at Miljøstyrelsen har gjort opmærksom på, at der bør lægges vægt på overskridelsens størrelse, nærliggende forureningskilder, mulighed for tilslutning til vandværk og de økonomiske forhold, og det vil altså være den læst, mit brev til kommunerne vil blive skåret over.

Jeg havde egentlig ikke tænkt mig at sige noget her til sidst, men jeg vil gerne konstatere i min afsluttende replik, at selvfølgelig er det et væsentligt spørgsmål at få diskuteret. Regeringen deltager gerne i en diskussion om sikring af drikkevandets kvalitet i Danmark, men jeg må for mit eget vedkommende sige, at jeg har ikke været imponeret af den indsats, som de tre forespørgere har leveret i dag, i hvert fald nogle af dem. Man kritiserer i voldsomme vendinger den nuværende regering for at videreføre den tidligere regerings politik. Uden nogen form for dokumentation tilbageviser man såvel Verdenssundhedsorganisationen, sundhedsmyndighederne i alle de lande, vi normalt sammenligner os med, de danske sundhedsmyndigheder og EF. Man siger, at alt, hvad alle disse internationale organisationer lægger frem på dette område, ikke har nogen videnskabelig værdi, og man ønsker – for nu at citere hr. Gade – at se lig på bordet, før man overhovedet vil foretage sig noget på området.

Jeg synes, det er beskæmmende, og jeg kan kun finde den forklaring, at man øjensynlig